

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 12/2021
09.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... број .. и ББ из ..., ул. ... број .., које заступа као пуномоћник Владимир Рајковић, адвокат из ..., ул. ... број .., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4у 483/20 од 10.02.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 09.03.2021. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4у 483/20 од 10.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Образложење

Предлагачи су 24.02.2021. године поднели Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног Р4у 483/20 од 10.02.2021. године, којим је одбијен њихов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 9127/20, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагачи у жалби наводе да је у ожалбеном решењу погрешно оцењено да се у њиховом случају не може радити о предугом суђењу с обзиром на то да је тужба у овој правној ствари поднета 12.06.2020. године и да је од тада протекло свега осам месеци. Истичу да је управни поступак и управни спор требало посматрати као јединствену целину, а они укупно трају дуже од две и по године. У жалби се износи хронологија тока поступка од тренутка када су предлагачи поднели захтев Служби за катастар непокретности ... за упис права сусвојине на непокретности по основу конверзије права коришћења у право сусвојине на земљишту. Указују на то да су се управном органу два пута обраћали ургенцијама на које нико није одговорио, као и да су више пута покушавали да у Центру за катастар непокретности Београд закажу састанак, а како им то није омогућено, обратили су се Управном суду тужбом због ћутања управе. Предложили су да Врховни касациони суд усвоји њихову жалбу, преиначи првостепено решење и досуди им определене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82,

„Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Управни суд је ожалбеним решењем одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 9127/20, са образложењем да од момента подношења тужбе 12.06.2020. године до подношења приговора 15.12.2020. године није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда, имајући у виду да је суд у том периоду доставио тужбу на одговор туженом. У образложењу се, такође, наводи да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09 ...39/16).

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја које су од значаја за доношење одлуке, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 9127/20.

Предмет управне ствари поводом које су предлагачи поднели тужбу у управном спору, а који се односи на упис права својине на кат. парц. .. КО ..., по основу конверзије права сукоришћења у право сусвојине по закону се не мора хитно решавати, а предлагачи нису указали на постојање таквих околности, нити су доставили доказе на основу којих би се могло закључити да се ради о предмету који захтева приоритетно

поступање суда. У тренутку подношења приговора ради убрзавања поступка, поступак пред Управним судом је трајао осам месеци. С обзиром на то да је Управни суд преоптерећен великим бројем нерешених предмета, тај суд, у складу са стандардима изграђеним у пракси Европског суда за људска права, може одступити од обавезе решавања предмета по редоследу пријема, која је иначе прописана чланом 177. Судског пословника, само у случају када треба да реши предмете који су по закону хитни или имају посебан значај за странке у поступку.

У жалби се основано наводи да приликом оцене постојања повреде права на суђење у разумном року, управни спор и управни поступак морају бити посматрани као интегрална целина. Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, а поред осталог и целокупно трајање поступка. Стога, уколико странка тражи заштиту права на суђење у разумном року у управном спору указујући на дуго трајање поступка у целини, као што су то у овом случају учинили предлагачи, не сме се занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Међутим, мора се имати у виду да дужина управног поступка у многome зависи од активности странака у поступку. У пракси Европског суда за људска права се истиче да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (стандард изражен у ставу 35 пресуде Европског суда за људска права од 07. јула 1989. године у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A. protiv Španije*, број представке 11681/85).

Одредбама члана 153. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16) прописано је да се жалба подноси у року од 15 дана од обавештавања странке о решењу, ако законом није другачије прописано (став 1.), а кад орган не изда решење у законом прописаном року жалба може да се поднесе после истека тог рока, најкасније у року од годину дана од истека тог рока.

Одредбом члана 19. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) прописано је да ако другостепени орган, у року од 60 дана од дана пријема жалбе или у законом одређеном краћем року није донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке поднете другостепеном органу, странка по истеку тог рока може поднети тужбу због недошења захтеваног акта.

У овом конкретном случају, управни поступак је покренут захтевом предлагача од 13.07.2018. године, предлагачи су жалбу због ћутања управе поднели 08.03.2019. године, накнадни захтев за доношење другостепене одлуке поднели су 20.05.2020. године, а тужбу због ћутања управе 12.06.2020. године. Предлагачи су се обраћали управном органу писменим и усменим ургенцијама ради решавања њиховог захтева, али очигледно нису благовремено користили право на подношење жалбе и тужбе због ћутања управе, као законске могућности за знатно скраћивање управног поступка. Врховни касациони суд стога налази да се у приговору и жалби предлагачи неосновано позивају на то да им је право на суђење у разумном року повређено због дугог трајања поступка у целини.

Полазећи од изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагачи нису успели у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић